

„Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.“

1.Tes 5, 16.-18.

ilustrační kresba
jindřichtolesť

Září 2024

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly – Evangelium podle Marka

- 7.9. – Poslední dny
- 14.9. – Zajatí a soud
- 21.9. – Odsouzený a ukřižovaný
- 28.9. – Vzkříšený pán

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ - A	Kázání	Příspěvek
7.9.	Pavel Pimek	Bohumil Mroček	Petra Chára
14.9.	Květa Tyšerová	Hynek Dona - VP	
21.9.	Bohumil Mroček	Pavel Pimek	Květa Tyšerová
28.9.	Anna Petrovičová	Daniel Dobeš – Slavnostní bohoslužba	

Blahopřání k narozeninám

- 3.9. - Božena Kimlerová
- 8.9. – Jindřich Kimler

ADRA Klub zdraví informuje

26.září 2024 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – benefiční beseda **Petra Fabiána „Cesta hrdinou SNP s Anežkou“**

AKCE V ZÁŘÍ

15.9. – neděle – sborový výlet do Olomouce

21.9. – sobota – agapé Olenka a Simonka

- „Kuchařky za babku“ – akce Jindry Oleše

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - 1763654349/0800

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2024

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc červenec a srpen

1 „Počátek evangelia Ježíše Krista...“

Marek, společník Pavla, Barnabáše a Petra je autorem nejstaršího evangelia. Na misijní cestě ho přemohl strach. Nebyl zvyklý na potíže. Barnabáš viděl Markův potenciál a nechtěl ho ztratit. Marek se později posunul se od selhání k oddané službě. V úvodu evangelia je Ježíš představen jako osoba zároveň božská i lidská.

2. Sobota s Ježíšem

Ježíš v každém člověku rozpoznal možnosti, jakým by se mohl stát, kdyby byl proměněn jeho milostí. Po západu slunce Ježíš v Petrově domě uzdravil mnoho lidí. Ježíš se dotykem malomocného neposkrvnil. Právě naopak, očistil nemocného. Jedním z klíčových tajemství síly Ježíšovy služby je modlitba.

3. Spory o Ježíšovo učení

Ježíš stoloval s hříšníky, protože nemocní potřebují lékaře. I dnes je lidské chápání Písma jiné než Ježíšovo. Nikdo neověřil odpuštění hříchů, ale všichni byli svědky zázračného uzdravení. A uzdravovat, ale i odpouštět hříchy může jenom Bůh. Je dovoleno plánovat zlo v kterýkoli jiný den? Křesťané se mnohokrát ocitli odcizeni od svých příbuzných. Ježíšova rodina jsou činitelé Boží vůle.

4. Ježíšova podobenství

Vedou k hledání podobností i shody příkladů s reálnými situacemi. Jejich obsah je důležitější než forma sdělení. Poučení je vždy uvnitř. Kromě půdy přemýšlejme také o kvalitě rozsévačů a osiva. Ani semena v úrodné půdě nemusí přinést očekávaný užitek. Mnoho lidí nejedná v praktickém i duchovním životě v souladu s logikou. Těžištěm podobenství o semenu je proces růstu. Lidé mají svůj úkol, ale růst je Božím dílem.

5. Zázraky u jezera

Ježíš dokázal utišit bouři, vyhnat démona, vyléčit ženu, vzkřísit mrtvou či nasytit zástup. Evangelium vede k poznání: **Je to Boží Syn**. Lidé posedlí demony nemají žádné zábrany. Ježíš slyšel tichý vnitřní hlas i křik démonů a vyhověl

oběma. Lidé raději šíří špatné zprávy. Přiměly Ježíše, aby z města odešel. Uzdravenou ženu chvíli svíral strach z odhalení. Jairo se stal nakonec svědkem vzkříšení. Ježíš zázračně nasytil zástup lidí. Nepřišel jako politický Mesiáš.

6. Přesně naopak

Ježíš odsoudil vyvyšování lidských tradic nad Boží příkazy. Co je důležitější: Čisté ruce, nebo čisté srdce? Zlé myšlenky a hříšné skutky mají původ v srdci člověka. Žena motivovaná láskou k dceři reagovala duchaplně a s vírou v srdci. Pokud byl zázrak „drobtem“, jak by vypadal zázrak velikosti celého chleba? Ztráta sluchu a hluchota izoluje lidi od okolí. „Při povzdechnutí si uvědomil, kolik lidí bude hluchých k pravdě a kolik jazyků jej odmítne uznat za Vykupitele.“ Nevěřící nepřesvědčí žádný nebeský zázrak, ale snadno uvěří lži.

7. Ježíš učí učedníky I.

Ježíšovo učení oslovuje a formuje také dnešní učedníky.

Když Ježíš povolal učedníky, nenaznačil jim žádné možné potíže. Předpověděl, že ho lidé odmítnou, zradí, zabijí, ale třetí den bude vzkříšen. Učedníci ale přemýšleli o tom, kdo z nich je nejdůležitější. Abychom se nemuseli připravit o nohu, ruku nebo oko, přijměme raději **nevýřčenou Ježíšovu radu, a nesvádějme nikoho ke hříchu**. Nebesa vyvyšují pokorné jedince, a spolupracují s každým, kdo usiluje o záchranu druhých.

8. Ježíš učí učedníky II.

Ježíš se vyjádřil k rozvodu, vztahu k dětem či k majetku. Boží ideál pro manželství je neměnný. Co Bůh spojil, ať lidé nerozdělují. Neodvádějme děti od Ježíše svou chladností a nevlídností. Neříkejme, že děti nemohou rozumět náboženství. Mládenec byl upřímný a měl úctu k Ježíši. Zachovávat Desatero ale nestačí. Do nebe se nemůžeme dostat sami; potřebujeme k tomu Boží milost. Jakub a Jan přišli k Ježíši s osobní žádostí, v které přecenili své možnosti. V Božím království musí být moc vždy použita k povznesení a požehnání druhých. Vlivným lidem se může zdát, že zřící se všeho pro Krista, je příliš velká oběť.

Ján Petrovič

Malý velký šéf Pavel P.

Již 40 let působí ve Valašském Meziříčí akční sbor Církve adventistů sedmého dne. Kdo má zájem, může si v současné době prohlédnout černobílou výstavu ze začátku budování modlitebny. Uvidí snaživé, pracovité členy, jak jako mravenečci kopou hluboké základy, betonují, nosí cihly, přenášejí těžké traverzy. Nelitují času, makají od rána do večera, od vidím do nevidím. Pak jako mávnutím kouzelného proutku se někteří ztrácejí v prostoru a čase.

Dnes je pro mě určitou jistotou pilíř sboru, nedoceněný vedoucí Pavel Pimek. Hned po mém příchodu k adventistům mě oslovil svým příjemným, vstřícným jednáním. Maličký sboreček vedle duchovní činnosti, studia Bible nabízí bohatou škálu různých aktivit – turistické výlety za hranice všedních dnů, realizaci v umělecké činnosti – hra na hudební nástroje, zpěv, publikační a výtvarnou činnost atd. Co víc si můžeme přát?

Při nějakém agapé jsem čistě z recese zalaškoval: americká církev – americký popcorn. O tom ale později.

Zhruba před dvěma lety mi po ukončení kázání pan Pimek nabídl odvoz domů. Už jsem seděl v autě, už jsme se chtěli rozjet, když jsem si všiml, jako kolem Holendru pobíhá nešťastná Lidka Obadalová. Její auto stálo na zamčeném parkovišti pivovaru. Pan Pimek se nezištně nabídl vyhledat majitele pivnice. Našli jsme ho až v Jarcové. Měli jsme štěstí, byl doma. Zhruba za hodinu už mohla Lidka ujíždět domů, do Vsetína. Paní Pimková asi zrovna ohřívala oběd. Franta T. si postěžoval, že všechny články o členech sboru jsou jen kladné, nikdo nikoho nekritizuje. Vzpomněl jsem si na to, když jsem hledal drobný nedostatek u Pavla Pimka. Takže trochu mi vadí, že jako elektrikář mi už druhý rok slibuje montáž elektroměru a já čekám, čekám... Ten, kdo počká, ten se snad dočká...

Nyní něco o popcornech. Největší úspěch mají u dětí. Starší o něm nechtějí ani slyšet, prý lezou do zubů. Frantovi T. ale chutnají. Na minulý výlet jsem přinesl dva plné kyblíčky a jen se po nich zaprášilo.

Franta mi sdělil zajímavou informaci, která překvapí i vás.

Jindřich Oleš

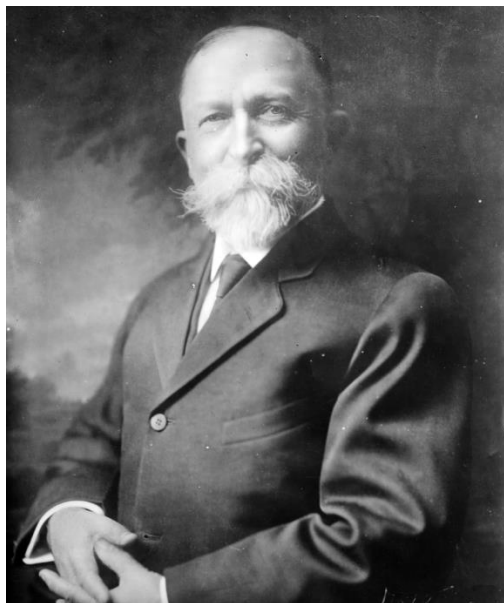
Popcorn a spol

Není **corn** jako **corn**. Až donedávna jsem si myslel, že populární popcorn, kterým nás Jindra Oleš pravidelně ve sboru zásobuje, vymyslel adventista. A tak mě náš grafik a popcornový propagátor poprosil, abych o tom napsal pár řádků do našeho zpravodaje. Mrkl jsem tedy na vševědoucí internet a ten mě usvědčil z bludu. Jindrovu rozpukanou kukuřici nevynalezl žádný adventista, ale už dávno před nimi jihoameričtí indiáni. V 19 století pronikla do Spojených států, později do Evropy a Českou kotlinu ovládla až po Velké listopadové sametové revoluci. Každopádně se jedná o zdravou potravinu, po níž se

příliš netloustne a která působí jako antioxidant a prevence paradentózy. Pokud si tedy někdy v sobotu hrst žlutobílých rozpukanců, připomínajících sušenou vaječinu, dopřejete, určitě nezhrěšíte. Uděláte radost Jindrovi a prospějete svému zdraví.

Ale zpátky k bludu, který jsem až donedávna hlásal. Coby vetchý stařec, směřující k Alzheimerovi, jsem si totiž popletl popcorn s **Corn Flakes**, což jsou kukuřičné lupínky. A za nimi už opravdu adventista stojí. Dokonce hned dva. Bratři Kellogovi, synové milleritů očekávajících v roce 1844 příchod Kristův, chtěli vylepšit stravovací návyky svých vrstevníků, a tak v roce 1894 čirou náhodou vymysleli obilné vločky a o čtyři roky později i zmíněné kukuřičné lupínky. Kromě toho arašidové máslo, náhražku kávy a tisíc dalších veskrze prospěšných věcí. Žili v michiganském Battle Creeku, přešli se s E.G. Whiteovou

i mezi sebou navzájem, a přestože starší John zastával post náčelníka místního adventistického sanatoria, byl pro některé sporné věroučné názory z nově vzniklé církve vyloučen. Což ovšem nezabránilo tomu, aby se firma Kellogg's, vyrábějící zmíněné produkty, nestala v oné době suverénní jedničkou ve svém oboru. **Corn Flakes** a další její nažloutlé vynálezy tak dodnes obšťastňují miliony smrtelníků na celé modré planetě. A já jsem si uvědomil, že není **corn** jako **corn** a při hlásání svých domnělých

pravd bych měl být napříště **pocornější** :-)

Franta Publikán Tomanec

Stopa (nejen bílá) Miloše Mročka

Favorit na favoritce

Kdy jsem poprvé spatřil Miloše, to si už opravdu nepamatuji, ale muselo to být hrozně dávno. Pravděpodobně za éry Aleše Zástěry, to znamená někdy koncem minulého tisíciletí. Vzpomínám si, že do sboru přicházel za doprovodu své matky Jindřišky. Působil dojmem absolutně poslušného synka, pro kterého

musela být slova jako odmítnutí či dokonce výprask naprosto neznámými pojmy. Když se řekne Mročkovi, tak se mi kromě Miloše a jeho maminky vybaví rozložitá chalupa pod silnicí v sousedství stodoly a chléva, v němž postávala dvoubarevná statná stračena. Na hnoji si lebedily slepice s kohoutem a kolem chalupy, k níž vedl jen vyšlapaný chodníček, kvetly trsy ostře žlutých narcisů. Staré fotky dokazují, že se Miloš účastnil nejen pravidelných sborových autobusových zájezdů, ale občas vyrazil do přírody i s tehdejší mládeží postpubertálního věku. Samozřejmě v této společnosti

vyčníval nejen výškou, ale i vyspělejšími názory. Vzpomínám si na to, že se kdysi účastnil cyklistické soutěžní akce v okolí Jarcové. Rychlostní zkoušky po kamenitých chodničkách a rozbitých lesních cestách, které by polovina současníků nezvládla ani na horském speciálu, hrdinně absolvoval na své silniční závodničce značky Favorit. Jestli pak byla schopna zpáteční jízdy na bystrický kopec nebo se převtělila v hromádku šrotu, na to si už vůbec nevzpomínám. Svoji sportovní vyspělost Miloš už tenkrát dokazoval také na běžkách. Mohu to potvrdit, protože jedné zimní neděle jsme vyrazili z Bumbálky k Soláni a poté přes Tanečnici k jejich bystrické chalupě. Celou dobu jsem jel v těsném závěsu, a abych udržel jeho vražedné tempo, musel jsem sáhnout až na samé dno svých sil. Když jsme na tuto běžeckou anabázi po nějakém čase

zavzpomínali, dověděl jsem se překvapivou věc. Miloš, který mě neustále cítil za svými zády, se domníval, že mě zdržuje, a tak si na dno sahal stejně jako já. Možná právě tato akce způsobila, že to dotáhl až na post několikanásobného valašského reprezentanta populární Jizerské padesátky. Poté, co mu zemřela maminka, začala se mu zapalovat lýtka. Tehdejší moravské děvy asi moc nevoněly, protože jinak by nezabrousil do předalekých Čech. Jeho nadprůměrně

dlouhé mládí tím pádem skončilo svatbou. Dodnes si na ni pamatuji. Coby vykulený přivandrovalec z Dálného Východu, odkojený tuhým moravským adventizmem, jsem nestačil kulit oči. Na jablonecké veselce se hosté dali do tance, což mě, totálního tanečního analfabeta, donutilo alespoň na chvíli potají opustit svatební hostinu. Naproti tomu Miloš se Soňou váleli jako fináloví účastníci Star Dance. Když jsem se vrátil do sálu a program směřoval ke svému závěru, všiml jsem si několika netknutých sklenic s nažloutlým přípitkovým obsahem. Přišlo mi škoda jej tu nechat vyvětrat, a tak jsem tekutinu s velkou chutí přelil do svého hrdla. Předpůlnoční cesta do Rokytnice nad Jizerou mým plně obsazeným formanem mi sice připadala trochu jiná, než bývá obvyklé, ale vše jsem připisoval celodenní únavě. Až na místě jsem se dověděl, že v dotyčných pohárech nevězela vinea či rychlé špunty, jak jsem bláhově usuzoval, ale vysoce kvalitní šumivé šampaňo... Na druhý díl vzpomínání na Miloše si už netroufám. Na to jsou tady jiní experti. Tedy, spíše expertky. Manželka Soňa a dcera Jindřiška se určitě taky rády rozvyprávějí...

František Tomanec

Potkali se na Hané

Psal se rok 2002, začátek prázdnin. V rekreačním areálu v Cakově na Hané probíhal SoNS, na který jsem se poprvé přihlásila s kamarádkou z našeho sboru v Jablonci nad Nisou. Právě zde jsem potkala svého muže Miloše a Miloš svoji ženu Soňu, potažmo i její děti Ondru a Klárku. Bůh to tak chtěl a připravil pro nás příležitost, jak si udělat vzájemně život plný dobrodružství, vzletů, pádů, ale i valašské pohody.

Od té doby uběhlo již neuvěřitelných 22 let.

Myslím si, že náš Bůh je plný humoru. Kdo by si myslel, že Soňa s německými předky, milovnice přesnosti, řádu a určitého požitkářství, se dá dohromady

s asketickým Milošem, Valachem jak poleno, kterému plyne čas po Valašsku. To nečekal nikdo z okolí, ani my dva ne.

Boží cesty i záměry jsou někdy nevyzpytatelné.

Náš společný život, který přinesl ovoce v podobě Jindřišky, podnikání, úpravy domu i společného stárnutí, je pro naše rozdílné povahy stále adrenalinovým sportem.

Věřím, že Bůh mi dal Miloše do cesty pro jeho věrnou povahu v duchovní oblasti, ale i v manželství. Za to jsem vděčná nejen Bohu, ale i mému manželovi. Díky!

Soňa Mročková

Vzpomínka na dětství

Kdyby se mě někdo ptal, jestli bych vyměnila svého tátu, i při těch nejúžasnějších nabídkách

bych řekla ne. Možná, že jako každý jiný člověk na zemi není dokonalý a dělá chyby, ale já jsem tak moc vděčná Pánu Bohu za takového tatínka, kterého mám. Nedávno jsme byli s rodiči na výletě. Narazili jsme tam na stezku manželů. Tu jsem samozřejmě navštívila společně s rodiči a mezi hromadou otázek se objevila i otázka: „Jakou máte vzpomínku na své rodiče?“ . To mě donutilo přemýšlet: Nikdy nezapomenu na naše společné výlety na kole, na běžkách, pěšky, ježdění na lyžích, na bruslích... Už od malička jsme spolu sportovali a užívali společné chvíle. I přesto, že jsem často breptala jak mě něco bolí, nebo se mi nelíbí, máme spolu krásné a nezapomenutelné zážitky. Je však ještě jedna věc, za kterou jsem vděčná, a převyšuje všechno. I kdyby nic jiného, jsem mu neskonale vděčná za to, jak mi společně s mamkou ukázali Pána Boha. Přivedli mi do života dokonalost, kterou mi dát nedokázali. A svojí láskou mě společně vychovali do krásy a dospělosti. Děkuji tatínku za všechno! Navždy jsem a budu tvoje holčička.

Jindřiška Mročková

Práci čest!

Myslím si, že i když jsem na Moravě 34 let a patřím do toho našeho sborečku ve Valašské Meziříčí, že znám tak trochu i pár českých sborů a to konkrétně můj mateřský sbor Trutnov, z toho vzniklé dva sbory Úpice a Vrchlabí a pak ještě sbory Hronov, Červený Kostelec a Jaroměř, kam jsme po celou dobu mého pobytu v Čechách jezdili.

Všude jsou skvělí lidé a někteří jsou i výjimeční. Nikdo ale nemá na náš sbor, protože u nás máme hned dva naprosto zvláštní jedince.

Tím prvním je František Tomanec, kterému můžou jeho vitalitu a nebrání si vážných věcí vážně závidět podstatně (ale opravdu podstatně) mladší generace a tím druhým je náš Bohumil Mroček - zvaný prostě Miloš. Jeho smysl pro práci je pro mě naprosto nepochopitelný. Celý život se totiž řídím pravidlem, že práce neuteče, protože nemá nožičky a ještě jedním, daleko lepším příslovím a to : Co můžeš udělat dnes, můžeš klidně udělat i zítra, nebo pozítří, nebo za týden či měsíc. Naprosto dobře vím, že Miloš s tímto přístupem a postupem v žádném případě nesouhlasí. Jeho pracovitost totiž obdivuje i jeho žena Soňa, kterou jsem po celou dobu podezíral z toho, že mu tu práci připravuje a organizuje, tak jak to v mnoha rodinách bývá. Ale ne! Za to se jí musím omluvit, protože když jsem jí minule žertem vyčítal, že by měla Milošovi ulehčit dřinu a koupit mu nějakou tu zahradní mechanizaci, aby nemusel tu velikou louku kosit kosou, tak se na mě podívala a s úsměvem mi sdělila, že mu již před dvěma lety koupila elektrickou míchačku, aby nemusel beton míchat ručně v kolečku a

tento výborný a nepostradatelný pomocník stojí stále na svém místě ve sklepeř zabalený a připravený na svoji premiéru !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Miloši, obdivuji tě a myslím to naprosto vážně. A tak se s tebou loučím příhodnými slovy - AŽ SE PRÁCE DAŘÍ !!!

PS. Nejsem si jist, jak to vydržíš bez té dřiny na nové zemi !!

Petr Chára

Milý Miloš

Nejspíš se objevili ve ValMezu v době, kdy já už byla v Třebíči. A tak tohoto nenápadného človíčka znám vyloženě z návštěv, kdy přijíždíme občas do Mezříče do sboru v sobotu. Ale jelikož jsem jednu dobu pracovala v Charitě, tak trochu se v lidech vyznám. I když já nemám s bratrem Milošem Mročkem žádnou osobní zkušenost nebo zážitek, jako nestranný pozorovatel bych ho hodnotila asi takto. Velice příjemný, milý člověk, určitě s manželkou Soňou žijí moc hezky, je jí velkou oporou. Jak v osobním životě, tak taky, když měli předtím obchod s jídelnou. Člověk, který toho nenamluví moc, ale spíš lásku k druhým lidem dokáže činy. Nelze vynechat ani jeho manželku Soňu, která umí výborně vařit, péct, je dobrý organizátor. Ať jim oběma Pán žehná v jejich osobním i sborovém životě.

Dana Klečková

Moje zážitky s Miloškem

V době, kdy se vyráběly součástky pro černobílou obrazovku, velká lisovna potřebovala pracovníci. Tak jsem tam nastoupila a k mému překvapení Milošek byl mistr a technolog zároveň. Velké lisy byly automaty, tak jsem u práce vykourila krabičku cigaret. Kolegyně mě upozornily, že neplním plán a mám se snažit. Jinak to bylo fajn, milí lidé. Poradili a dodnes si na ně vzpomenu. Milošek byl na mě laskavý. Množství mých výlisků, které jaké odevzdala, nestačilo ani na půl normy a byla jsem ráda, že mě převedli na mé pracoviště.

Další moje vzpomínka na Miloška a jeho maminku. Když mě Žofinka vyslala k paní Mročkové pro mléko a máslo. Dovezla jsem zbytky pečiva a také jsem se nabídla k nějaké pomoci. Dostala jsem hrabě a měla jsem zarovnávat krtince. Myslela jsem, že to hned bude hotové, ale když jsem se rozhlédla a viděla kolik toho je, a hrabě byly těžké, tak jsem se vydala zpět k domu. Paní Mročková zrovna byla u kravičky. To bylo něco. Navrhla jsem, že raději uklidím a umyju

okna, ale hrabě nechci. Dostala jsem domácí mléko a chleba s máslem. To byla lahoda. Měli jsme i čas si povídat o víře a pánu Ježíši Kristu. To už se vrátil Milošek z práce, a že mě poveze na motorce. Přece nepojede autobusem, když

mám mléko, tvaroh a máslo. Po obědě jsme se rozjeli. Maminka se rozloučila a jeli jsme. Na ty serpentiny a zatáčky nezapomenu. Jen jsem se modlila, ať už dojedeme. Hurá Rožnov v dohledu!! Když jsme zastavili a pevná zem byla pod nohama, děkovala jsem. Milošek byl a je obětavý. Je to fajn, že jsme se potkali i v našem společenství.

Sváta Balážová

Miloš Mroček umí překvapit

Když přemýšlím o Miloši Mročkovi, napadá mně, že je živoucím důkazem toho, že v životě nikdy není pozdě na změnu,

a to i změnu radikální.

V období mezi 40ti až 50ti lety, kdy muži občas prožívají krizi středního věku, se Miloš obrátil zády ke svému dosavadnímu staromládeneckému životu a pustil se do dobrodružné jízdy, která trvá dodnes.

Nejen že se oženil, zplodil dceru, ale odstěhoval se na druhý konec republiky do Jablonce. Po pár letech se vrátil i s rodinou do rodné chalupy, vyzkoušel si s manželkou podnikání, zajel Jizerskou padesátku, a to už mu táhlo na šedesát!

A pořád to není dost, společně s manželkou proměňují lehce zatuchlou valašskou chalupu v

moderní rodinné sídlo, a i když mu dnes táhne na sedmou desítku, statečně snáší dospívání své milované dcery!

A jak si vede ve sboru? Skvěle, kdo jej znal jako zakřiknutého mládence, dnes vidí jeho sebevědomé vystupování za kazatelnou jako vedoucího sobotní školy. Prohloubení a sdílení jeho duchovního prožitku a myšlenek obohacuje naše společenství.

A proto, vážení čtenáři, nebojme se přibývajících let, každý z nás může být jako Miloš, čím starší, tím lepší :-)

Květa Tyšerová

Andělům svým dá o tobě příkaz, aby tě ochránili (Luk 4,10.)

Pokud člověk prožívá dovolenou jako nomád, tedy bydlí ve svém autě, neřeší hotely, kempy, parkoviště ani restaurace, stává se dovolená neskutečným zážitkem s pocitem naprosté volnosti. Co může být krásnějšího než spát přímo na mořském pobřeží pod oblohou plnou hvězd a místo počítání oveček vnímat pravidelné šplouchání vln, navštívit všechno, co vás zajímá, a ne jen místa dostupná díky fakultativním výletům cestovní kanceláře, většinou neskutečně přelidněná. Tento způsob cestování má však i svá negativa v podobě poruchy auta, dopravní nehody apod. Proto každý den našeho putování vnímám vždy jako neskutečné požehnání, a Boží ochrannou náruč přímo cítím. Ale pokaždé ještě jako „bonus“ vyskočí nějaká událost, která mně v tom ujistí.

Při naší cestě k Baltickému moři jsme si chtěli udělat zastávku v překrásném historickém městě Toruň, které jako jedno z mála nebylo zničeno 2.světovou válkou a tudíž se návštěvník může kochat krásou domů postavených před mnohými staletími včetně rodného domu Mikoláše Koperníka. Blížili jsme se

k centru města, když vtom z boční ulice před nás vjel motocyklista na stroji slabšího výkonu. Okamžitě jsme ho překřtili na Frantu (na počest Franty Tomance). Důvodem bylo oblečení i holá lýtka potřísněná bílou barvou. Mladík, zjevně malíř nebo natěrač, se vracel z práce domů. Od centra města nás dělil most s úžasným výhledem na červené cihlové historické jádro města. Těsně před ním nám mladík trochu ujel, protože jsme museli dát přednost v jízdě. Najeli jsme na most, kochali se krásným výhledem, když v tom se

provoz zastavil. Výstražná světla aut před námi signalizovala, že se něco stalo. Kolona se pomalu posouvala, a za chvíli jsme viděli příčinu. Franta narazil do auta před ním, které zřejmě nečekaně zabrzdilo. Auto mělo poškozenou zadní část, Frantova motorka byla „na hadry“. Franta byl sice na nohách, ale jeho poskakování, chytání se za kolena a úpění dávalo tušit, že cesta domů dnes povede přes nemocnici.

Stačilo, abychom jeli o sekundu rychleji, a Franta se nezařadil do provozu před námi, nýbrž za námi. Těmi, kdo by museli řešit rozbité auto a především oplétačky s policií v cizí zemi, bychom byli my. Dovolená by tím nepochybně skončila dříve, než začala. V té chvíli jsem si velmi intenzivně uvědomila, jak mocná a nezbytná je Boží ochrana v každém okamžiku našeho života.

Díky Pane, že na nás, nehodné, shlížíš a chráníš nás na našich cestách ! Díky, že nám dopřáváš v této neklidné a složité době tolik požehnání a pokoje, že si můžeme žít nejen spokojený život mezi svými blízkými, ale dokonce i užívat dovolené.

Iva Chárová

Každý rok vyrážíme někam na "zaslouženou" dovolenou, vlastně již od sametové revoluce. Minimálně dvě, tři, ale i pět aut, na tři a více týdnů, vzájemně propojení vysílačkou, abychom se v hustém provozu někde neztratili, a mohli také spolu hovořit o všem možném i nemožném.

Líbí se mi v poslední době myšlenka, že v plánování jsme dobří, dokonce až perfektní a potom "už jenom" potřebujeme zajistit si Boží ochranu na cestách, dobré počasí, dobré a klidné místo na sobotu a pro nás co bydlíme na divoko v přírodě, ještě dobré a klidné místo na přespání, nejlépe někde u vody!!!

Vlastně, až na pár výjimek to takhle přesně funguje již řadu let. Vždycky spolu prožijeme moc pěkné a požehnané chvíle a ani se nám nechce zpátky domů - zase do práce!!!!!! Jsme rádi, že to tak je a myslím si, že jsme také Pánu Bohu za to moc a moc vděční.

Letos to však bylo alespoň pro mě zásadně jiné. Vyráželi jsme pouze jedním autem, bez vysílačky, společně jen s mojí manželkou a pejskem, který nám to letos pěkně zavařil a celé plánování rozhodil. Žena všechno dobře a precizně připravila a naplánovala, ale ve mě byl i tak trochu nádech nejistoty.

Přemýšleli jste o tom, co všechno se může na cestě stát? Problémy lehčího rázu s autem, ale také totální porucha, drahá oprava a možná ne zrovna levný

odtah někam, problémy se zdravím (úplně stačí, když vás potrápí zuby - mám vlastní zkušenost z Korsiky), ale může se stát také něco podstatně horšího (také zkušenost vnuka našich přátel Hrubých Aleše při pádu v Alpách). Raději nikam nejezdit a být v klidu a pohodě pěkně doma!

Jsme zpátky a zase to bylo všechno naprosto v pořádku a skvělé. Znovu děkujeme Pánu Bohu za ochranu a požehnání a věřím, že nejsme sami, ale že takto to máte všichni, co někam

cestujete nebo děláte cokoli jiného a počítáte s Boží ochranou a požehnáním. Při tom všem, co se špatného a zlého děje ve světě, jsem opravdu moc rád, že Pán Bůh se stará o nás i v tak nedůležitých aktivitách, jako je například naše dovolená. A určitě to není žádná samozřejmost !!!!!!! Moc a moc díky !!!!!!!!!!!

Petr Chára

Tento rok je ve znamení rodinných kulatin. Což si zaslouží nějaký pořádný dárek. Obě jubily, tedy manželka Dáša a dcera Ester dostávají dvoutýdenní pobyt na největším kanárském ostrově Fuerteventure. Přibíráme ještě jejich společnou kamarádku Evu a začátkem března plachtíme ke břehům Atlantiku. Právě na tomto ostrově oceán omývá své nejkrásnější pláže. Takové Sotavento musí vzít každému vyznavači svobodného přímořského lenošení dech. Mnohakilometrová písčina se díky přílivu a odlivu neustále proměňuje. Vznikají tu a zase mizí nádherně barevné laguny, kolem nichž se trousí hloučky spoře oděných, případně i neoděných plážových povalečů. Tak tolerantní a pohodová atmosféra, jaká vládne na Fuertě, se snad nikde na světě nevidí. Pravý opak

aktuálních válečných zón, kde se lidé naopak vzájemně zabíjejí. Všechno umocňuje dokonale čistá tyrkysová hladina, neustále modré nebe, ze kterého přívětivě sálají větrem ochlazované sluneční paprsky. Jsme jen nějakých sto kilometrů od Sahary, ale připadáme si jako na kraji ráje.

Poslední noc vstáváme ve tři hodiny nad ránem. To kvůli brzkému odjezdu na letiště. Sotva rozsvítíme vnitřní světlo, slyšíme klepání na prosklené dveře. Sousedka z vedlejšího apartmánu, sympatická postarší Němka, s níž jsme se pravidelně ráno zdravovali, nám ve své mateřtině o překot sděluje nějakou, jak se zdá, napínavou novinu. Když nám to potřetí či počtvrté zopakuje, konečně nám začíná svítat. V noci se jim dovnitř vloupal zloděj. Přestože tam se svou spolubydlící a jejím postiženým synem spali, ničeho si nevšimli. V jejich přítomnosti jim ukradl šperky, peníze i veškeré doklady. Úplně totéž se stalo sousedům na druhé straně. Jak je možné, že zloduch vynechal právě nás? Docvakne nám to okamžitě. Pravidelné modlitby za Boží ochranu našly své uplatnění. Andělé strážní v noci nezaspali. A kdoví kolik podobných zásahů museli absolvovat, aniž bychom o tom věděli? Díky, Pane! Díky za to, že si nebereš dovolenou ani v době našich dovolených...

František Tomanec

Nevím, zda se tento příspěvek hodí do rubriky „Naše letošní dovolená“, protože jsme na žádné dovolené nebyli. Pokud tam lze zahrnout dubnovou

návštěvu dětí a vnoučat, tak bych pár postřehů přece jen měl. Především nás během šesti letů nepotkala žádná nepříjemnost, turbulence, zpoždění, ztráta ani poškození zavazadel. Necelé tři týdny uběhly jako voda a zažili jsme tam téměř letní dny i sněhové vločky. Měl jsem možnost vidět syna, zetě, vnuky i vnučky v akci při stavění hospodářských budov, být užitečný na farmě, sledovat úchvatný západ slunce, držet v ruce opravdické zbraně a střílet z nich na terč. Z nejmladšího vnuka roste další David Copperfield. Předvedl nám triky, kterým jsem se nestačil divit. Štiku jsem letos nechtyl žádnou. Navštívili jsme muzikál „Zvoník od Notre Dame“ na univerzitě, kde studovala naše nejstarší vnučka. Na stejném místě jsme si po pár dnech vyslechli její absolventský koncert. Naše čtvrtá vnučka nás provedla po letišti, na kterém absolvuje výcvik na pilotku helikoptéry. Po dvě soboty jsme byli ve sboru. Ten aktuálně navštěvuje ještě méně lidí, jako u nás. Podělil jsem se s nimi o anglické shrnutí úkolu sobotní školy a promítl „žlutou“ fotku sboru, kterou mi právě v ten den poslala Iva. Ještě jeden zážitek se hluboce vryl do mého vědomí. Přítel našeho syna mi podaroval knihu duchovně filosofických zamyšlení, kterou napsal. I s osobním věnováním. Knihu daroval celému světu a povolil její sdílení a distribuci v celku i po částech, bez jakýchkoliv omezení. Jako ukázkou jsem přeložil první ze stopadesáti zamyšlení (viz níže).

Krásných zážitků bylo mnohem více, ale o tyto jsem zatoužil se podělit s vámi.

Ján Petrovič

Distillations

Written by Nathan Davis Pitchford

Prologue

The wind awakens.

In the northwest, darkness lours.

A storm is building.

High in the clouds,

the raindrops gather;

clinging to each other,

they grow bigger.

When they judge the time is right,

they let go of Mother Cloud.

They give themselves willingly;

Prolog

Vítr se probouzí.

Na severozápadě se zatahuje.

Chystá se bouřka.

Vysoko v mracích

se shlukují kapičky;

tlačí se k sobě,

a zvětšují.

Když usoudí, že nastal pravý čas,

opustí Mateřský oblak.

Přemýšlí, zda se obětují,

*they are torn away by violence.
Overcome by an irresistible urge,
they fling themselves
against the Life that craves them
down below.
Before they reach the Earth,
two little drops are found
clinging to a lone branch
on an apricote tree.
Did they grab for the branch out
of longing?
Did the branch grab for them out
of thirst?
For a moment, time stops
as the pull of the Earth
and the cling of rain and branch
balance out in a jewel of God.
In this jewel lies distilled
the wisdom of the storm.
I have drunk of it for you.
The seeds grew in my heart
and now they branch out of me
into the garden of words
I have planted in this book.
If you find anything beautiful in
garden,
take it and plant in someplace else.
Add something of your own to it.
Who knows what sort of Garden
we may grow together!*

*nebo nepřátelsky udeří.
Neschopné odporu
se nenávisťně vrhají
proti Přírodě, která je táhne přímo
dolů.
Než dopadnou na zem,
dvě malé kapičky se ocitnou
těsně u sebe na vyprahlé větvi
broskvoně.
Uchytí se na roztoužené větvi?
Uhasí její žízeň?
Na chvíli se čas zastaví
a zemská přitažlivost
spojí déšť a větev
do božského náramku.
V tomto náramku je vydestilováno
tajemství bouřky.
Upil jsem si z něho i pro vás.
Semínka klíčí v mém nitru
a vypouštějí ratolesti
do zahrady slov,
z kterých jsem vysázel tuto knihu.
Jestliže najdeš v mé zahradě něco my
hezkého,
vem si to a zasad' na jiné místo.
Přidej do ní něco svého.
Kdo ví, jakou Zahradu
vypěstujeme společně!*

První zážitek byl hned na začátku prázdnin. První den, neděle. Přijela jsem s kamarádkou Lidkou nejprve autobusem do Rožnova a pak dálkačem Havířovákem přímo až do Luhačovic. Když už jsem byla na recepci přihlášená, na pokoji svoje hebla, Lidka už šla svojí trasu. Než pak odjela, šla jsem do

cukrárny, že si dám kapučíno a něco dobrého k tomu. Seděla tam jedna paní, dáma s pejskem. No já jsem na ty malé pejsánky, daly jsme se do řeči. Říkala mi, že dostala k narozeninám peníze od obou dcer a tak jela do Luhačovic na týdenní pobyt. Teda rozhodně nevypadala na 70 let, spíš na 60. Bavily jsme se přes hodinu a začaly jsme se bavit i o náboženství. Říkala, že je katolička a všude, kam přijde, jde do kostela. Nad dveřmi doma má křížek a každý den se modlí růženec.

Padla nějaká věta o tom, že nikdo neví, kdy zemře a paní prohlásila, právě proto bychom si měli život užívat.

"No, užívat, užívat, jak se to vezme. Řeknu vám to takhle. 4 roky za sebou mně každý rok někdo zemřel z rodiny. Já každé ráno, když se probudím, děkuji Bohu za to, že ještě žiju. Měli bychom žít tak, ať neděláme ostudu před Bohem a před lidmi." Paní přikyvovala a prohlásila, že to právě takhle myslela, že s tím souhlasí. Vyprávěla mi o svém životě, má rakovinu, neříkala sice čeho, ale podle mluvení je velmi optimistická. Její život nebyl lehký, vyprávěla o svém manželovi, o dětech, o dřině na statku, který musela po smrti manžela pustit a vrátit se do bytu. Ještě mně vyprovodila, celou dobu jsme si povídaly a obě jsme prohlásily, že se za ten týden určitě ještě setkáme. Už jsme se nepotkaly. Díky Bohu i za tuto zkušenost.

V neděli jsme si s Karlíkem udělali výlet do Vizovic. Bylo sice horko, ale výlet se vydařil. Stihli jsme toho docela dost - prohlídku zámku, cukrárna, oběd v restauraci, procházka v zámeckém parku, kostel. Ten kostel byl jako poslední. Vešli jsme tam a kromě příjemného chládku k nám docupitala paní, asi tak ve středním věku a řekla nám, že zrovna je den otevřených kostelů s výkladem zdarma. Divili jsme se tomu a než jsme se nadechli, jestli výklad chceme nebo ne, spustila. Sice občas si pletla roky, ale já jsem ji uklidnila, že to nevádí, jelikož než dojedeme domů, stejně si roky pamatovat nebudu. Ostatně, ani moc z toho výkladu jsem si nezapamatovala, ale ke konci tam pak přišla jedna paní, zřejmě jenom se pomodlit. Úplně na konci výkladu paní prohlásila, že varhany jsou už x let staré a chtělo by to opravdu, nicméně jsou funkční. Načež se mně Kája zeptal, jestli si nechci zahrát. " Na varhany určitě ne." A hned přidal, že doma hraju na klávesy a i na klavír. Nakonec jsem vytáhla minikalimbu, srdíčko a k údivu paní "průvodkyni" i té druhé jsem jim zahrála *Svatý, svatý, svatý*. Byly očividně překvapené, jelikož takový nástroj ještě neviděly. Když jsme pak odcházeli, vzala jsem jeden letáček, který mně zaujal. Dám to tady. Věřoučně bez jediné poznámky.

"HOSPODIN JE MŮJ PASTÝŘ, NIC NEPOSTRÁDÁM." ŽALM 23,1.

Žalm 23 je jedním z nejznámějších a nejoblíbenějších žalmů. Je to píseň důvěry a zároveň má charakter radostného vyznání víry. Ten, kdo se modlí, tak činí jako příslušník Izraelského lidu, jemuž Hospodin skrze proroky slíbil, že bude jeho pastýřem. Žalmista hlásá své osobní štěstí z vědomí, že je chráněn v Hospodinově domě, místě azylu a milosti, ale stejně tak chce svou zkušeností povzbudit ostatní k důvěře v Hospodinovu přítomnost. Obraz pastýře a stáda je velmi blízký celé biblické literatuře. Abychom mu dobře porozuměli, zkusme se v myšlenkách vydat do vyprahlých a kamenitých pouští Blízkého východu. Pastýř vede své stádo, které se nechá poslušně vést, protože bez něj by se ztratilo a zahynulo. Ovce se musí naučit spoléhat na něj a naslouchat jeho hlasu. On je především jejich stálým společníkem.

Tento žalm nás vybízí, abychom posilovali svůj důvěrný vztah s Bohem tím, že zakusíme Jeho lásku. Někdo se možná podiví, jak může autor tvrdit, že "nic nepostrádá" ? Naše každodenní zkušenost není nikdy ušetřena problémů a výzev týkající se zdraví, rodiny, práce atd. a nezapomínáme ani na nesmírné utrpení, které dnes prožívá tolik našich bratří a sester kvůli válce, důsledkům klimatických změn, migrace, násilí.....

HOSPODIN JE MŮJ PASTÝŘ, NIC NEPOSTRÁDÁM.

Odpověď se patrně skrývá ve verši, v němž čteme : "vždyť Ty jsi se mnou" Žalm 23,4. Jde o jistotu v lásce Boha, který nás stále doprovází a umožňuje nám žít život jiným způsobem. Chiara Lubichová napsala: "Jedna věc je vědět, že se můžeme uchýlit k bytosti, která existuje, která se nad námi slitovává a která zaplatila za naše hříchy a zcela jiná věc je žít a cítit se v centru Božího zájmu, což má za následek vyhnání veškerého strachu, který nás brzdí, veškeré osamělosti, pocitu osiřelosti a nejistoty.....Člověk ví, že je milován a věří v tuto lásku celou svou bytostí. S důvěrou se jí odevzdává a chce ji následovat. Okolnosti života, ať už smutné nebo radostné, jsou osvětleny příčinou lásky, která je všechny chtěla nebo připustila."

Kdo však toto nádherné proctví naplnil, je Ježíš, který se v Janově evangeliu neváhá nazvat "dobrým pastýřem". Vztah s tímto pastýřem se vyznačuje osobním a důvěrným vztahem: "Já jsem ten dobrý pastýř, znám svoje ovce a moje ovce znají mne." Jan 10, 14 - 15. Vede je na pastviny svého Slova, které je život, zejména Slova, které obsahuje poselství zahrnuté v novém přikázání, které, jeli potvrzeno opravdovým životem, činí přítomnost Zmrtvýchvstalého "viditelnou" ve společenství shromážděném v Jeho jménu, v Jeho lásce.

Augusto Parody Reyes a tým Slova života

Dana Klečková

OLOMOUC

SBOROVÝ AUTO VÝLET

Neděle 15.9.2024

PROGRAM BUDE UPŘESNĚNÍ

Odjezd 7:30 od sboru ve Valašském Meziříčí

Kornelius v Přístavu

Jméno Kornelius Novak je pro nás synonymem úspěšné evangelizace a neuvěřitelných zázraků. Každý z našeho sboru zná příběh barového vyhazovače, člena motorkářského gangu a vicemistra Německa v kulturistice, který vyměnil bouřlivý život beze smyslu za cestu „rybáře lidí“, a to díky upřímnému následování Ježíše. Jeho vyprávění připomíná biblické příběhy, kdy hlavní hrdinové rozmlouvali s Hospodinem a pod jeho vedením prožívali neskutečné divy.

Tak jako se vlaštovky vrací s koncem léta do teplých krajů, pravidelně „přilétá“ i náš přítel a bratr Kornelius Novak ze studeného Švédska do prohřátých valašských kopců. Svou dovolenou s rodinou využívá k tomu, aby nám, Božích slova a zkušeností chtivým Valachům, předal něco málo od našeho Pána. Kromě dvou bohoslužeb pod širým nebem ve Vsetíně uspořádal evangelizační akci ve valašskomeziříčské hospůdce Přístav. Proč zrovna tam? Jak říká Ježíš – zdraví nepotřebují lékaře, ale nemocní. A kde najdeme nejvíce „nemocných“? Evangelizační akce s Korneliem jsme už zažili. Před několika lety, ještě za dob Pavla Kostečky, se celý náš sbor zapojil do pouliční evangelizace, rozdávání knih pod mostem a na náměstí, a do organizace několika silně navštívených přednášek. Spolupracovali všichni, i děti. Naše maličké společenství se dokázalo neskutečným způsobem nadchnout a „zmobilizovat“. Prožili jsme krásné a požehnané chvíle. Taková akce musí jistě přinést ovoce! Přáli jsme si, aby se otevřely dveře modlitebny a v nich stáli noví budoucí členové, jejichž srdce zasáhl Bůh prostřednictvím svého služebníka Kornelia. Ale ono nic. Uklidňovali jsme se, že se MOŽNÁ noví Ježíšovi následovníci objevili v jiném křesťanském společenství našeho města, MOŽNÁ ještě nenastal ten správný čas a zaseté semínko vyklíčí až někdy v budoucnu, MOŽNÁ... Nezas­tírám, že jsme pocítili jisté zklamání. Proč evangelizace nezafungovala podle očekávání? Letošní slavnostní konference naší církve v Brně byla úžasným zážitkem, ale nás – nezávisle na sobě – oslovila především zkušenost sboru Rumburk, který byl „na vymření“. Odezvou na společný půst a modlitby celého sboru byl příchod nových členů. Pro zvýšení počtu věřících neudělali z vlastní síly vůbec nic, vše vložili do rukou Stvořitele. Pouze se spojili v modlitbách, prosili a svá přání podepřeli půstem. To je ta správná cesta!

Letos v srpnu přijel Kornelius opět a nabídl nám možnost prožít společně buď přednášku, modlitební setkání nebo třeba evangelizaci. Okamžitě jsme si zvolili evangelizaci a naprosto přesně jsme věděli, jak to uděláme - podle vzoru rumburských. Za místo akce jsme zvolili prostředí, které je podobné tomu, ve kterém hledal své následovníky i Ježíš – v zahrádce oblíbené místní hospůdky.

Kolik lidí sem míří proto, že nemá jiný smysl života a doma je nikdo nečeká, kolik lidí chce pomocí alkoholu umlčet své svědomí nebo nespokojenost se sebou samým, či si u sklenky opojného moku popovídat s někým, kdo alespoň pro tuto chvíli chce naslouchat.

Nastal očekávaný den, pátek 23.srpna podvečer. Byl nádherný teplý a prosluněný čas. Kornelius si spolu se svým dvorním překladatelem Markem Wagnerem našel poklidnější místo na travnaté ploše zahrádky hospůdky. Ta se za chvíli zaplnila zhruba 25 lidmi, kteří se zájmem poslouchali vyprávění pokérkovaného evangelisty velmi působivého vzhledu.

Byli zde věřící z jiných církví, ale i nevěřící. Několik lidí postávalo opodál, a i když se tvářili, že je zajímá jen jejich sklenice ozdobená pěnou, bylo vidět, že poslouchají. Za plotem zahrádky je frekventovaná pěší cesta. Někteří kolemjdoucí se zastavovali. Jedni se zaposlouchali okatě, jiní se krčili za zaparkovanými auty a dopřávali chvíli sluch Korneliovu povídání.

Kornelius slouží dlouhá léta jako misionář v Norsku, Švédsku, Německu i u nás. Mezi jeho „ovečky“ patří také recidivisti, prostitutky, čarodějnice, motorkáři, bezdomovci a mnoho dalších, kteří do západní „slušné“ společnosti moc nezapadají. Jejich příběhy obrácení zaznamenal do knihy „Křížem krázem – Na scéně“. Osudy lidí na pokraji společnosti, mnohdy na prahu smrti, se radikálně změnilo po setkání s Ježíšem. Na Valašsko přivezl letos pokračování této knihy s názvem „Více než zázrak – nadpřirozené zkušenosti“. Otevřený balíček s knihami zmizel v Přístavu přímo rychlostí světla.

Na jedné ze svých přednášek kdysi Kornelius vyprávěl zkušenost s rozdáváním Biblií mezi motorkáři. Když je položil na stůl kousek od sebe, nikdo se jich nedotkl. Když je ale umístil vedle WC, nezbyla po přednášce ani jediná. Po vzoru Kornelia jsme i my umístili 20 Biblií různých velikostí vedle záchodků. Od formátu A5 až po maličké kapesní vydání nového zákona. Po akci jich zbyla sotva polovina. Zmizely především maličké formáty, které se vejdu do kabelky nebo do kapsy u kalhot, nikdo ze spolustolovníků si toho nevšimne a dotýčný se může v klidu domova začíst.

Po akci samé Kornelius ještě dlouho odpovídal na různé dotazy. Nenudila se ani Korneliova manželka Christina původem z Ruska, kterou si zamilovaly přítomné sestry Ukrajinky a probíraly s ní nejrůznější témata, která je spojovala.

Vedle zmíněné Korneliovy knihy se náhle objevilo několik obálek s obrázkem holubice, ve které byl vložen složený papír s několika biblickými verši. Byla to spontánní akce jedné z přítomných posluchaček, která – jak se později ukázalo – četla všechny knihy našeho evangelisty, pod jejich vlivem uvěřila a touží po společenství a křtu. Stejně to cítí její sestra, maminka i přítel. Toto zjištění bylo pro nás neskutečně radostné. A co nás čeká teď? Pokračovat v modlitbách, aby Bůh završil dílo svého služebníka Kornelia, a nechal vzklíčit a zakořenit semínko víry u co nejvíce oslovených.

Iva Chárová

Díkůvzdání

Říjen

5.

Od 10⁰⁰

HOST JAN MAJER ST.

TROJANOVICE ČP. 157
PAMÁTNÍK BRATŘI STRNADLŮ

Téma společného občerstvení:

Brambory, zemáky, kobzole, orteple, картопля

Adventisté na UNITEDu

Byl jsem požádán, abych napsal něco málo o průběhu celorepublikově známé křesťanské akci nejen pro mladé: UNITED, která už tradičně probíhá každoročně koncem prázdnin na Vsetíně.

Jednalo se o již 14. ročník křesťanského multižánrového festivalu tentokrát s podtitulem **Sám sebou**. Akce převážně pro mladé zájemce probíhala od čtvrtka 22. srpna do soboty 24. srpna 2024. Údajně bylo přítomno kolem 4200 účastníků, včetně všech vystupujících, organizátorů i dobrovolníků. Připravený program měl přibližně na 125 aktivit, ze kterých bylo možné vybírat dle libosti. Ať už se jednalo o koncerty, jak na hlavním pódiu, kde byl vstup volný pro každého, kdo se zde nacházel, ale i o další pestrou hudební produkci v přilehlých budovách města. Dále byly připraveny tzv. workshopy a semináře tematicky zaměřené tak, aby si každý mohl vybrat, co jej zajímá, nebo s čím bojuje. Programy pro děti nechyběly. I když tato akce je cílena na mladé lidi, byli přítomní starší i letití zájemci. A to je dobře.

Už samotný název napovídá, že je zde touha po sjednocení. Nejedná se o společenství, které spojuje uniformita, nebo by zde byla nějaká snaha o prosazení církevních dogmat. Je tu prostor pro společné chválení Boha, pomoc s řešením problémů, které provází mladé lidi. Kromě zábavy je zde také prostor pro duchovní ztišení, rozjímání a modlitby, zkušenosti. Nejednou jsem slyšel a byl i svědkem toho, kdy se mladí lidé v kroužku modlí. A to je moc hezký pocit,

vidět tolik lidí pohromadě v jinak naprosto všedním prostředí vsetínského náměstí a přilehlých ulic, či parku.

Samozřejmě jak to u takových akcí bývá, decibely byly cítit až v žaludku. Ne také každý hudební žánr mi byl blízký, což dávám za příčinu svému věku. Ale dokázal jsem si také vybrat. Každý má svobodnou možnost volby. Stejně tak při výběru seminářů a jiného programu.

Byl jsem taky potěšen návštěvou adventistů z různých koutů republiky. Dokonce dorazily ze sborů i celé skupinky mládeže. To, že i kazatelé naší církve byli přítomni, není žádná novinka. Už při minulých setkáních sloužili jako poradci nebo řečníci na seminářích. Mimo jiné např. i Pavel Kostečka, když ještě zde byl jako místní kazatel, dělal poradenskou službu. Nemůžu nezpomenout zesnulého Alana Chlebka, který byl také jedním z organizátorů při prvních ročnících United a odvedl záslužnou práci. Potkal jsem zde i předsedy obou našich sdružení a další známé postavy. Měl jsem z toho dobrý pocit, že můžeme být součástí širokospektré Boží rodiny.

Žel i zde při tak vzácných a ojedinělých aktivitách povstanou ti, kteří tomu nepřejí a velmi kriticky se k této a podobným akcím staví. Ojedinělé varovné hlasy před touto akcí zazněly i v našem sboru, abychom se neúčastnili. Ale přitom se dotyční nezdráhali využít tohoto setkání, aby zde provozovali vlastní „misijní“ aktivity, díky příležitosti velké koncentrace lidí. Přizívit a parazitovat na akci se rozhodlo několik skupin. Pak však z pódia muselo zaznít upozornění, že se nejedná o součást United.

Čím to je, že se tak děje? Někdy se mi zdá, že nestačí být křesťany, ale nadkřesťany, kteří jediní mají pravdu a správnou zvěst pro záchranu lidí. Jakoby si ale neviděli ani na špičku nosu a svým extrémním chováním dělají Pánu Bohu medvědí službu. Pocit jisté výjimečnosti z nich dělá odpůrce jiných křesťanských skupin. Ty se však chovají skromně, nikoho nenapadají a nemají skrytý záměr za každou cenu někoho přitáhnout na svou cestu za Kristem s tvrzením, že jen ta jediná je správná. Přitom je jen v Boží kompetenci, jakou

cestou k sobě lidi přivádí, a my lidé máme neodolatelnou potřebu mu do toho zasahovat.

Každý prožívá dost svých starostí a už to, že se člověk zajímá o Krista, kterého chce přijmout za svého Spasitele, je velký zázrak. Jsem přesvědčen, že i na

letošním setkání United byli mnozí, kteří se pro Krista rozhodli nebo o tom uvažují. Mně osobně vůbec nevadí, že se nerozhodnou po jistou konkrétní církev a její učení, ale pro živého Krista, což konec konců má být hlavním úkolem každé křesťanské církve, nést čisté evangelium o ukřižovaném a zmrtnýchvstalém Kristu.

Díky za United. Díky za všechny odhodlané organizátory a dobrovolníky, kteří na modlitbách plánují každý ročník festivalu. Je to neskutečná práce, která zabere celý rok. Dělají to proto, že mají rádi lidi a Pána Boha. Je to pro mne velká škola a poučení. Kéž bych také já a i někteří další spolubratři našich adventních sborů plně pochopili, co je naše hlavní priorita v práci pro Krista. Kéž milostivý Bůh nám v tom pomáhá. Už dnes se těším na příští UNITED!

(Doporučení: Pro zájemce je k dispozici aplikace do mobilu: UNITED , kde jsou mimo jiné uloženy k poslechu záznamy seminářů z minulých ročníků. Možná si tam najdete i ten svůj.)

Milan Kubičik

CENTRUM PRO RODINU
VALAŠSKÉ MEZIRÍČÍ

EKUšpacír č.4

neděle 29.9.2024
Rozhledna Vartovna

Sraz 14.30 hodin motorest Syrákov
Odjezd bus z VM ve 13.50 hod, příjezd 14.32 hod
Návrat bus v 17.05 hod, příjezd 18.00 hod
nebo autem
Naučná stezka na Vartovnu a zpět, celkem 6km

Kontakt: cprvalasskemezirici@ado.cz , tel. 733 741 636

Zamyšlení laických nekazatelů

Pochyby a víra

Chtěl bych krátce promluvit o dvou slovech, která podle mne spolu úzce souvisí, a to jsou pochybnost a víra.

Pochybnost je přirozená vlastnost. Pochybnosti tě nutí přehodnotit své hodnoty. Pochybnosti patří k tomu být člověkem.

Můžeš plavat k Bohu nebo od něj. Můžeš sáhnout po **víře nebo nevíře**. Volba je na tobě a nesmírně záleží, co s ní uděláš.

Víra není omezení, ale možnost. Víra je blízkost doteku, spřízněnost a vztah.

Krásná a vyčerpávající definice víry je v Bibli v listu Židům 11:1-40 a která začíná: „Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečnost, jež nevidíme“, List Židům 11:1

Ježíš nám dává zcela jasný scénář. Říká, že život má smysl. A na všem, kdo jsi, na každém tvém dechu, každém tvém tepu srdce, tvých slzách, strachu i snech, na všem záleží. A Ježíš slibuje, že zavládne spravedlnost, zvítězí milosrdenství, vše rozbořené přestaví a obnoví, a nás zve, abychom se k němu přidali, jak nejlépe umíme a tak můžeme žít svůj

život v naději a hledání nádherného Boha, než v bolesti a prázdnotě bezbožného světa.

Věřím v Boha, který nás stvořil, miloval, sám sebe pro nás vydal a táhne nás k sobě vytrvale, neúnavně a s láskou, Věřím, že smrt nemá poslední slovo. Věřím, že člověk je víc než jen hmota!

V současné době se velmi často setkávám i u svých blízkých přátel s pochybnostmi vůči dvěma základním zákonům, které nám dává Pán, tedy vlastně jen k jednomu, protože je jednoduché a pohodlné milovat svého Boha,

ale složitější je milovat bližního svého jako sebe sama. Setkávám se s názorem, že jsme maličcí a neschopní. To je velká pochybnost. Dokonce jsme zakopl o názor, že ti kteří to hlásají, jsou frázisti. Velmi rozhořčeně se proti tomu stavím a bojuji s tímto názorem, protože má víra se opírá o Bibli, která je absolutní pravda, Pravda je Ježíš, Hospodin, Duch Svatý, Svatá trojice. A Bible je vyjádření a slovem Svaté Trojice. A v ní je nepřeborná spousta příkladů prostých lidí, kteří dovedli naplnit tento druhý zákon i za cenu své vlastní smrti. Učme se na těchto příkladech, nebudme malověrní, odstraňme naše pochyby.

Jestliže začneme pochybovat o těchto dvou základních zákonech a nebudeme se je jako hříšní lidé, což jsme všichni, snažit naplňovat, přestáváme být křesťany. A proto, abychom se jednou mohli postavit před Pána, musíme tento hřích, malověrnost, pochybnost odčinit v modlitbách, pokání a v uctívání a ve skutcích. Jinak se může stát, jak se praví v Bibli, že až budeme stát před Boží přítomností, Pán nám řekne: Tebe neznám!!!

A to je naprosto hrozná představa, nechci ji zažít a nikomu druhému bych to nepřál!!

Jiří Kostruh

40 let nové modlitebny - seriál vzpomínek na významné akce

NEJKRÁSNEJŠÍ VÝZDOBA

Nejkrásnější výzdobu si každý představuje jinak. V polovině devadesátých let minulého století se však drtivá většina členů meziříčského společenství shodla na tom, že jí, byť jen na pár dnů, oplývá právě naše modlitebna. Psal se totiž rok 1995 a na Balkáně zuřila bratrovražedná válka. Nedávno založená česká ADRA tam s velkým rizikem a za značné pozornosti tehdejších médií pravidelně navázela humanitární pomoc. Jedním ze zdrojů byly i nejrůznější dobročinné sbírky věcných darů. Bylo náramným štěstím, že tenkrát seděl u kazatelského kormidla mladý a perspektivní Bedřich. Nikoliv Hrozný, ale Jetelina. Spolu s ostatními nadšenci rozdmýchal celovalašskou předvánoční akci, která vešla do

dějin pod názvem Balíček pro kamaráda. Ve více než čtyřiceti základních a středních školách soustřeďovali žáci a studenti dárky pro své vrstevníky v krvácející Bosně a Hercegovině. Akci podporovala všechna regionální média, především tehdejší Rádio Apollo. Čtrnáct dní před Štědrým dnem se štědrá sbírka vánočních dárek začala soustřeďovat na jednom místě. Kde také jinde než v meziříčské modlitebně! Tehdy ještě poloviční sborová místnost byla zaplněna až po strop. Pomalované balíčky zavalily nejen velkou část vstupní chodby, ale ty nejkrásnější dokonce vyzdobily čelní stěnu modlitebny. Nikomu to tenkrát nepřípadlo nepatřičné. Mimo jiné proto, že se do akce tak či onak namočili prakticky všichni členové. Adru totiž chápali jako

nedílnou součást své církve. A jak už bylo naznačeno, týden před svátky vyhlásili svoji modlitebnu za nejkrásnější na světě! Voněla totiž nezištnou láskou nejméně třinácti stovek valašských dětí a jejich rodičů. Přes prsty dostal akorát vzpomenuť Bedřich. Nikoliv za netradiční výzdobu sálu, ale za nepatřičnou aktivitu. Moravskoslezští církevní náčelníci mu dali důrazně najevo, že není zaměstnancem Adry, ale církve. Což dodnes ani trochu nechápu. Případá mi to, jakoby Bůh Otec vyčítal svému Synu, že nejen káže, ale také uzdravuje a vymítá demony. Běda poslušně sklopil uši a uklidil se do vyjetých kolejí. A stal se pro lid obecný méně uchopitelný...

Balíčky pak naplnily velký, speciálně pomalovaný skříňový kamion a za velké slávy vyrazily z vánočně vyzdobeného meziříčského náměstí na dalekou pouť. Protáhly se vylidněnou Srbskou Krajinou a v předvečer Štědrého dne přistály v centru totálně poničeného hercegovského Mostaru. Odtud byly okamžitě

rozváženy do všech místních škol, kde na ně čekaly stovky natěšených, válkou poznamenaných dětí. Nejen na chorvatské, ale i na muslimské straně řeky Neretvy. Tam byly dopraveny tajně až následující noci. Postaral se o to jeden z nejaktivnějších místních adráků. Během války byl nakrátko vězněn zástupci všech tří zneprátených stran. Tedy Chorvaty, Srby i Muslimy. A to proto, že pomáhal všem bez rozdílu...

Meziříčský Balíček pro kamaráda se stal nesmírně populární, a kde kdo jej začal kopírovat. Není divu, že se podobná akce za rok zopakovala v celostátním měřítku. Tentokrát už pod vedením pražské centrály. Meziříčská modlitebna tedy opět ožila! Stejně jako o tři roky později při další celovalšské humanitární sbírce. Nesla název Úsměv pro ukrajinské děti a koordinovala ji nezníčitelná Jana, rozená Petrovičová. Shromažďovací sál na Hřbitovni opět zazářil barvami a sezval do kostelních lavic novináře všech možných i nemožných sdělovacích prostředků. Mimo jiné i bulvárního Blesku, na jehož čelních stránkách se čelní stěna modlitebny vyjímalala více než viditelně! Jak je vidět, za těch čtyřicet roků existence už zažila ledacos...

Franta Tomanec

Písničky s příběhem

Na tomto místě bulletinu jste několik let mohli číst příběhy písniček Franty Tomance, z nichž mnohé zlidověly a staly se součástími nejrůznějších zpěvníků. Náš textař a komponista dospěl k názoru, že všechny písně, které se váží k našemu sboru, naší době a událostem námi prožitým, nám již předal, a je na čase udělat změnu. Alespoň na čas.

Proto pro vás budeme připravovat informace o písních našeho zpěvníku „Zpívejme Hospodinu“, které sice známe, ale mnohdy netušíme, jaké okolnosti ovlivnily jejich vznik, či jaké osudy potkaly jejich autory. Věříme, že vás rubrika zaujme, dozvíte se něco nového a hlavně – uvědomíme si krásu textů a melodií, které můžeme při sobotních bohoslužbách zpívat a kterými můžeme Pána chválit a velebit, když naše vlastní slova jsou nedokonalá.

Vzdávej čest tvůrci

Autor původního textu písně „Vzdávej čest Tvůrci“, Joachim Neander, se dožil pouhých 30 let. Přesto po sobě zanechal úžasný duchovní odkaz. Zároveň se však jeho jméno paradoxně dostalo velice zvláštní cestou do učebnic dějepisu v souvislosti s Darwinovou vývojovou teorií.

Joachim Neander se narodil v roce 1650 v rodině učitele. Jeho dědeček, také Joachim, byl duchovním a, jak bylo tenkrát zvykem, přeložil jejich rodové jméno Neumann – „Nový muž“ do řečtiny. Začal používat jméno Neander, které převzal i jeho vnuk.

Už ve svých 24 letech se Joachim Neander stal rektorem vysoké školy v Düsseldorfu a vyučoval nejenom náboženství, ale i státní právo. Pro nějaké politické neshody musel tento post opustit a odešel do Düsseldorfu, kde působil v letech 1674 – 1679 jako ředitel Reformované Latinské školy. Žel onemocněl a v roce 1680 zemřel.

Joachim Neander měl ve zvyku často chodit do skrytého údolí říčky Düssel, která se vinula roklí mezi skalami a lesem. Zdobily ji vodopády a navíc byla lemovaná nádhernými jeskyněmi s krápníky. Byla tam jeho oblíbená místa pro ztišení a rozhovory s Bohem. Pravděpodobně právě zde vznikala jeho kázání i nejkrásnější básně a hymny, ke kterým psal nejenom texty, ale často k nim komponoval i melodii. Později, v 19. století, byla po něm pojmenovaná jedna z velkých jeskyní: Neanderhöhle. A v polovině 19. století, když začala v okolí Düsseldorfu rozsáhlá těžba vápence na výrobu cementu, se úzká roklina stala širokým údolím, které dostalo jméno Neanderthal – Neandrovo údolí.

V létě roku 1856 narazili dělníci při lámání kamene na skrytou jeskyni a podařil se jim nevídaný archeologický nález: našli 16 lidských kostí, které byly podivné, jakoby zdeformované. Bylo to právě v době, kdy byla na úsvitu evoluční teorie, a vědci hledali důkazy, které by potvrdily jejich domněnku, že se člověk vyvinul z prastarých primitivních forem.

Dělníci ale netušili, že by jejich nález mohl mít nějaký zvláštní význam a prý kosti vyhazovali právě ve chvíli, když na jednom ze svých výletů procházel kolem profesor Carl Fuhlrott. Nález opatrně zkompletoval a prozkoumal. Kostí označil jako pozůstatky fosilního člověka, který byl podle místa nálezu pojmenován jako člověk neandrtálský. Dodatečně byly k tomuto názvu přiřazeny i další lebky, které byly už dříve uloženy v muzeích a také jejich původní majitelé začali být označováni názvem „Homo neanderthalensis“ nebo „Homo sapiens neanderthalensis“.

A tak se stalo, že jméno Joachima Neandera, který plně důvěřoval zprávám o stvoření z Bible a následoval Boha Stvořitele a Zachránce, paradoxně označuje až podnes nálezy, které mají lidstvu dokázat, že člověk vznikl postupným vývojem.

Každý se rozhoduje sám za sebe, komu a čemu bude věřit. I my máme k našim rozhodnutím svobodnou vůli.

Pokud se chcete sklonit před Božím majestátem, můžete se dnes znovu ztišit při písni „Vzdávej čest Tvůrci“. Jeho autor nás zve k tomu, abychom Bohu Stvořiteli vzdali čest a slávu, která Mu náleží a oslavovali ho svým životem.

*1. Vzdávej čest Tvůrci, On vládce je země i nebe,
s úctou a v pokoře vděčně mu obětuj sebe.
Vroucně ho chval, On je tvůj nebeský Král,
věř, že má v péči i tebe.*

*2. Vzdávej čest Bohu, On spravuje sám vesmír celý,
nad tebou stále bdí, jeho vztah k tobě je vřelý.
Když Boha znáš, radost ve svém srdci máš,
z lásky číň to, co On velí.*

*3. Vzdávej čest Pánu a každý den slav jméno jeho,
svým celým životem vyvyšuj Ježíše svého.
On světlem svým prozáří života stín,
tak budeš žít jen pro něho.*

Křesťanský vtip

